

BITCHEN
IMELLEM
OS

Af samme forfatter

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1, Facet 2010

Nicole Boyle Rødtnes

BITCHEN

IMELLEM

OS

FORLAGET FACET

Bitchen imellem os

Af Nicole Boyle Rødtnes

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2010

Omslag: Flemming Skov Pedersen, eye-catcher.dk

Sat med Arno Pro

Printed in Denmark by Scandinavian Book

ISBN-13: 978-87-92366-48-1

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Læs mere på forfatterens hjemmeside www.nicoleboyleroedtnes.dk

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

Indhold

1.	Solnedgang	7
2.	Den mørke havfrue	15
3.	Tøsetricks	23
4.	Den sødeste, lille heks	31
5.	Efterladt	39
6.	De slappe fødder	45
7.	Helten	53
8.	Jeg tilgiver dig	61
9.	Billig	67
10.	Redningsplan med bagtanker	81
11.	Energi	89
12.	Svigtet igen	99
13.	Bitch	107
14.	Det er din straf	115
15.	Harmløs flirt	121
16.	Brians valg	131
17.	Sexlugt	137
18.	Øreringen	147
19.	Ultimatum	151
20.	Tusind nej'er	159
21.	Alex	165

1. SOLNEDGANG

Astrid

Jeg ved det, da jeg ser hende. Ved, at du har slået op med hende. At du endelig har holdt det løfte, du gav mig i sommers. Jeg ved det på grund af hendes blik. Blikket er ikke det sædvanlige, selvsikre, der fortæller, at hun er bedre end mig. Nej, det blik, hun har nu ... Jeg kan ikke sætte ord på det, men det gør mig kold indeni. En kulde, der breder sig fra hårrødderne til tåneglene og minder mig om, at mine forældre ikke er hjemme. At ingen på vejen er hjemme, fordi alle er til fest.

Hun står og venter med en cigaret i hånden. Øjnene er fastlåst på min skikkelse.

Jeg knuger nøglerne i lommen, mens jeg fokuserer på hoveddøren. Mine skridt lyder alt for højt mod asfalten. Jeg nærmer mig hende, nærmer mig indkørslen. Hun venter. Holder øje og venter. Tankerne hvisker, at jeg klarer den. Men tankerne lyver.

Hun griber min arm. Vrider den om på ryggen og tvinger mig i knæ.

“Jeg sagde, du skulle holde dig fra ham.” Stemmen er grødet, måske har hun grædt?

“Slip mig,” skriger jeg, men hun presser mig bare længere og længere ned, indtil min kind skraber mod asfalten.

“Jeg vil få dig til at fortryde, at du nogensinde mødte ham.” Hun trækker mig hen ad asfalten mod indkørslen. Det brænder. Asfalten skræller huden af. Jeg bider tænderne sammen. Jeg må være stærk.

Det var sommer, da jeg så dig første gang.

“Vi skulle aldrig være taget af sted,” sagde jeg, da Andreas tændte for tv’et og zappede hen til Tour de France.

“Hvad mener du?”

“Vi slår jo op om to uger for helvede.”

“Hold nu op, Astrid, det behøver vi ikke!” Hans øjne var på cyklerne. Kun cyklerne. Virkede næsten ligeglad.

“Du møder sgu da en anden, eller også gør jeg.”

“Vil du da gerne det?” Han lød træt.

Jeg rejste mig fra sofaen: “Jeg går en tur.”

“Nu?”

“Jeg gider ikke se på cykler.”

“Vi ses senere,” sagde tumpen. Han fattede ikke verdens simpleste hint.

Han havde søgt om at komme ind på Nørre Gymnasium. Havde gjort det uden overhovedet at tænke på, hvordan det ville påvirke os. Mig. Jeg havde jo sagt til ham hundrede gange, at jeg valgte Østre Borgerdyd, og jeg håbede, han ville vælge det samme. Og så pludselig ... ud af ingen ting fortalte han, at han hellere ville på Nørre G. Og så sent, at jeg ikke kunne nå at ændre min ansøgning. Og nu lod han bare som om det var lige meget. Som om det intet betød.

Der var næsten ingen på stranden. Måske fordi det var ved at blive køligt. Måske fordi det var den tid på dagen, der for andre var familietid eller hygge-nusse-kærestetid.

Det ville kun blive en kort tur, for jeg havde ikke taget jakken med. Ærgerligt, jeg havde ellers lyst til at blive væk rigtig længe, så Andreas kunne få det dårligt med sig selv og måske fatte, at det var nu, redningsfartøjerne skulle sættes ind, hvis det her forhold skulle have en chance.

Jeg gik i vandkanten. Måtte holde øje med bølgerne for ikke at få våde tæer. Og så var det, at jeg så dig for første gang.

Dit hår var vådt, og du sad på et håndklæde i klitterne. *Ét håndklæde. Ingen kæreste*, hviskede tankerne. Scorehjernen var tændt. Måske fordi jeg ville hævne mig på Andreas, måske fordi det var dig, og du bare forstod at indfange mig med et enkelt blik.

Du var iført jeans, jakke og en rød trøje. Jeg fik øjenkontakt og smilede til dig. Det virkede, og du sagde *hej*. Og jeg sagde *hej*. Og så kom den lidt akavede tavshed, der altid opstår, når man ikke kender hinanden, men gerne vil komme til det.

“Du bor derovre i sommerhuset, ik’?” sagde du og afslørede, at det ikke var første gang, du så mig.

Jeg nikkede, mens jeg prøvede at holde fast i slå-om-

nederdelen, der blafrede i vinden.

“Med din kæreste,” tilføjede du.

“Nej ...” Ordet sprang fra mine læber: “bare en ven.” Du løftede et øjenbryn, og jeg frygtede, at du havde set mig og Andreas nusse i haven i går.

“Okay, og hvad laver din ven så nu?”

“Ser tv,” svarede jeg og skyndte mig at skifte emne: “Hvad laver du?”

“Venter på solnedgangen.”

“Hvorfor?”

“Har du nogensinde set solen gå ned over havet?”

Du var solbrændt på den naturlige måde og ikke som Andreas, der som den eneste fyr i verden ikke havde fattet, at solarium altså kun er for piger.

“Nej, jeg bor i byen.”

“Du skulle prøve at se det, det er noget helt særligt.”

Der blev stille.

Jeg burde gå. Burde sige noget. Burde i hvert fald gøre noget andet end at stå og trække maven ind.

“Ja, det varer altså et par timer, så du må hellere sætte dig,” sagde du.

Jeg satte mig. Det var svært at finde en stilling, hvor jeg sad behageligt, uden at komme til at blotte mine trusser. Satans til nederdel.

“Hvem er du på ferie med?” spurgte jeg. Samvittigheden sendte adgang-forbudt-skilte, og alligevel kun-

ne jeg ikke lade være med at se på dig.

“Min far og hans nye dulle. Min far havde sådan et *vi skal være en familie*-flip, og så tvang han mig herud i to uger.” Du legede med sandet med fingrene.

“Så du ville hellere være hjemme?”

“Nej, det er okay, så længe jeg ikke skal spille Trivial Pursuit hver aften.”

Det tog kun nogle minutter, før den akavede fornemmelse var væk. Så talte vi bare. Du hed Alex, var 17 og ville gerne være læge en dag, men var ikke sikker på, du nogensinde kunne score et gennemsnit, der var højt nok.

Det var ved at blive mørkt, og gåsehuden var begyndt at brede sig over mine arme. Et sted i baghovedet flagrede Andreas rundt som en irriterende myg.

“Du fryser jo,” sagde du.

Jeg smilede. Du var opmærksom. Det var ikke som med Andreas, hvor han først fattede det, efter jeg havde brokket mig ti gange.

“Det er ikke så slemt,” løj jeg.

Du tog jakken af og lagde den om mig. *Hvor ridderligt*, tænkte jeg, men tankerne tilføjede, *hvor kæresteagtigt*.

“Tak,” sagde jeg.

Du lænede dig ind over mig. Ganske langsomt, så jeg ikke have nogen undskyldning for ikke at trække

mig væk.

Andreas blinkede i tankerne, men jeg ignorerede ham. Dine læber var ru og din tunge blød. Du var blid, kællende. Smagte af mint og fremtid.

Du slap mine læber og pegede mod himlen. Den var ved at blive lyserød. Du trak mig ind til dit bryst. Jeg kunne høre dit hjerte slå. Hurtigt. Ivrigt. Himlen blev mere og mere rød, mens dine hænder strøg mig ned ad armene. Ned ad halsen, og så hviskede du:

“Ved du, hvad der er endnu bedre end at se en solnedgang?”

Jeg rystede på hovedet, men den kildrende fornemmelse i maven afslørede, at jeg vidste præcis, hvad du mente.

“At elske til en solnedgang,” sagde du og kyssede mig igen.

Jeg grinte, for den scorereplik var sgu for klam ... Men jeg skubbede dig ikke væk. Nød det bare. Nød, at det ikke var rutine. Nød, at det ikke var førstehjælpssex som med Andreas.

Du løsnede min bluse og kyssede mit bryst. Din hånd kravlede op under nederdelen. Jeg lod dig styre. Lod dig forføre mig. Da jeg lå helt nøgen i sandet, hviskede du:

“Solen er gået ned, så det må vente til i morgen.”

Af hvad? Den sitrende fornemmelse blev til en ry-

sten.

Du trak dig væk. Tog tøj på. Forvirret fulgte jeg efter. Solen var ganske rigtigt gået ned, der var kun et svagt, rødt skær tilbage. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Gloede bare på dig. Du ventede, til jeg havde fået alt tøjet på, så rejste du dig:

“Ses vi i morgen?” spurgte du.

Jeg havde lyst til at sige nej. Kalde dig en nar og gå, men jeg sagde ikke noget. Var så overrasket, at jeg ikke kunne finde ud af at svine dig til.

“Det håber jeg, vi gør,” sagde du og gik. Jeg blev stående længe. Kiggede efter den lille prik, der blev mindre og mindre, men som, jeg vidste, var dig.

2. DEN MØRKE HAVFRUE

Katrine

Håndjernene skærer i huden. De er for stramme, men jeg siger ikke noget.

Politimanden skubber mig ind i bilen. Smækker døren, så jeg er låst inde. Alene. Jeg ser ud ad vinduet.

To ambulancefolk står bøjet over hende. Lyser hende i øjnene med en lygte og siger ord, jeg ikke kan høre. Ambulancens lys flimrer og farver tusmørket blå.

De har lagt hende på en bære. Med hurtige bevægelser bærer de baren hen til ambulancen.

Jeg får et enkelt glimt af hende. Det nøgne hoved med de lukkede øjne. De løfter baren op i bilen og smækker døren i. Ambulancen kører af sted med skrigende hyl.

Den lille havfrue var en mørk skygge over det sorte vand. Vinden rev håret ud af elastikken. Sort vand med store, skummende bølger. Symbolet på Eventyr-Danmark var knap så hyggeligt i mørke. Mobilens vibrerede i lommen. Jeg tog den:

“Hvad?”

“Hvor er du?” Han var altid så bekymret, Brian. Var blevet som en ekstra far, siden mor døde. Ville altid vide, hvor jeg var og med hvem.

“Hvorfor?” Jeg tog et langt sug af cigaretten.

“Far ligger og sover i opgangen.”

“Nå.” Jeg pustede røgen ud. Det var tredje gang denne måned.

“Jeg kan jo ikke bære ham alene, vel?”

“Så lad ham ligge.” Jeg skoddede cigaretten mod stenen.

“Kom nu, Katrine, inden naboerne ser det.”

“Er der om tyve minutter.”

Jeg spændte rulleskøjterne. Kastede et sidste blik på den mørke havfrue og satte i løb. Gåsehuden prikkede på de bare arme. Selvom det var juni, var det koldt, når det blæste. I hvert fald på Østerbro. Måske var det godt vejr der, hvor du var? Hvor meget svinger temperaturen mellem Nordsjælland og København?

Du havde ikke skrevet. Havde ellers lovet at skrive. Jeg bed tænderne sammen. Du var vel ved at blive

kvalt i grill- og spilhygge.

Jeg satte farten op. Passerede et nyforelsket par, der var intime på en bænk. Tænkte på dig. På hvad du sagde sidste uge.

“Jeg elsker dig, men ...” Du var gået i stå. Man kunne heller ikke tale om sådan noget på et pizzeria.

Jeg havde klamret mig til dig hele natten og hvisket:

“Jeg kan ikke det her uden dig.”

Du havde strøget mig over ryggen. Over armene. Havde strejft min kind og set ulykkelig ud:

“Lov mig, det bliver bedre.”

Jeg var ikke sikker på, hvad du mente, men jeg lovede dig det alligevel.

Jeg åbnede hoveddøren. Far var ikke kommet længere end stueetagen. Var sunket sammen op ad væggen med ølsavl ned ad hagen. Brian sad hos ham. Jeg tog fat i fødderne, og Brian i armene. Han mumlede for sig selv, mens vi slæbte ham op ad trappen.

“Denise, Denise, Denise,” kaldte han. Vi lagde ham på sofaen. Fjernede flaskerne fra bordet, så han ikke kom til at vælte dem.

Brian gjorde et nik mod døren.

“Vil du med ned og købe smøger?”

Jeg kommenterede ikke, at han havde en fuld pakke i baglommen. Jeg greb bare jakken på knagen.

“Jeg talte med mormor og morfar i dag.” Brian ly-
nede jakken helt op til hagen.

“Hvad har du nu sagt?” Mit tonefald dræbte illusio-
nerne om en hyggelig tur.

“Rolig, rolig. Har ikke sagt en skid ...” Han fandt en
cigaret frem.

“Du skal ikke blande dem ind i det.”

“Gør jeg heller ikke. Men vi kan bo hos dem, hvis det
er.” Han rodede i lommen efter lighteren med smøgen
strittende ud ad munden.

“Men det vil vi ikke.”

“Kom nu, Katrine. De vil bare hjælpe?” Han opgav
at finde lighteren og stak cigaretten tilbage i pakken.
Var lidt for voldsom, så den bøjede.

“Hvad så med far?” spurgte jeg.

Lang tavshed. Han var ligeglad. Eller måske ikke li-
geglad. Måske bare vred og Brian-stædig. Han synes,
det var fars skyld, at mor døde. Jeg havde hørt ham sige
det til far.

“Måske er det det, der skal til.” Han havde sagt det
før. Mange gange.

“Men hvis naboerne ser ...” Jeg greb den lette und-
skyldning. Den, der fik hans blik til at flakke.

“Jeg ved det godt, men vi kan ikke blive ved sådan
her. Der er jo også snart eksamener.”

“Jeg troede, du var ligeglad med eksamenerne, at du

bare går der for at få SU'en."

"Ja, men det er du jo ikke." Han legede far igen. Som om to år gjorde ham så meget klogere. Helt ærligt, jeg var da et år foran ham på gymnasiet.

"Det skal du ikke blande dig i."

"Det er på grund af Alex, er det ik'?"

Dit navn gav et sæt i mig. Nej, selvfølgelig var det ikke kun på grund af dig. Hvem har lyst til at bo i Rødovre, når hele ens liv er på Østerbro?

"Det er på grund af far. Vi kan da ikke bare efterlade ham."

Brian sukkede. Vi gik længe i tavshed. Havde for længst passeret tre kiosker. Holdt vores egen tavsheds-konkurrence.

Mobilen vibrerede i lommen. Jeg havde lyst til at få den op, men så ville jeg tabe konkurrencen. Jeg fangede hans blik. Fastholdt det og brugte al min energi på at få mit blik til at sige det, jeg ikke kunne sige med ord.

"Okay, så dropper jeg det." Han var besejret. Ville lade det ligge. I hvert fald lidt endnu. Og måske var det tid nok. Der var jo gået tre måneder. Fra psykologi vidste jeg, at chokfasen snart var overstået. Sikke noget pis at tænke. At sætte sin far ned i et skema over kriser. Så kold i røven måtte jeg ikke være! Alligevel håbede jeg, at skemaet passede, for så var det snart slut.

"Tak," mumlede jeg, og vi gik tilbage til lejligheden.

Far sov nu. Hans snorken var tung og regelmæssig. Blev kun afbrudt, når han mumlede hendes navn.

Jeg kravlede ned under dynen. Hev mobilen frem. Skærmen lyste op, og jeg læste din besked: “Tænker på dig. Sov godt.”

Der manglede et *skat* i beskeden. Et *kys*. Et *jeg elsker dig*. Bare et eller andet kærligt og kæreste-agtigt. Du var for langt væk. Alt for langt væk.

“Jeg savner dig, Alex,” hviskede jeg. Tankerne tilføjede: *Min redningsline i livets mørke kviksand*. Bræk. Sikke noget lorte-poesi at fyre af.

Jeg sukede. Man må ikke elske en person så meget. Det må man bare ikke, for så går man i stykker. Så ender man med at kalde på spøgelser hele natten ligesom far.

3. TØSETRICKS

Astrid

Katrine presser knæet mod min ryg og foden mod min kind. Hun lægger mere vægt på, og gummiskoens riller gnaver sig ind i kinden. Jeg får tårer i øjnene.

“Det her har du selv fortjent, luder.” Hun tager et hiv af cigaretten og fører den ned mod mit ansigt.

Jeg forsøger at flytte hovedet, men kan ikke.

“Jeg sagde, du skulle holde dig fra ham,” hvisker hun. Og hun har sagt det. Mange gange.

Den glødende cigaret kommer nærmere og nærmere, da den er lige ud for mit øje, lader hun den varme aske falder ned over mit ansigt. Jeg gisper af chok og lettelse.

Hun tager endnu et sug. Holder cigaretten helt tæt på min kind, så jeg kan mærke varmen. Så presser hun den mod huden. Jeg skrider. Det brænder. Ætser sig ned i huden, og jeg ved, at det har efterladt et mærke. Et ar, der aldrig vil forsvinde.

Andreas var sur, da jeg kom tilbage. Han ville ikke sige hvorfor, og selvom jeg vidste, at han ikke kunne vide noget om, hvad der var sket på stranden, følte jeg alligevel, at det var derfor. Vi lå med en håndsbredde mellem os i sengen om natten. Men det var okay, faktisk var det mere end okay. Jeg havde det godt med, at han var sur, for jeg fortjente det. Jeg, der højt og helligt havde svoret, at jeg aldrig ville være utro.

Mit skridt trak sig sammen. Det manglede forløsning. Faktisk var du et rigtigt svin sådan at lægge op til alt muligt uden at fuldføre det. Havde du været en tøs, havde vi kaldt dig narrefisse. Nu vidste jeg ikke, hvad du var. Kan man tale om en narrepik?

At spille kostbar har altid været en scoreteknik for piger. *Giv ham en smagsprøve og lad ham tænke sig til resten*, sådan sagde Mia. Og hun måtte vide det, for hun havde været sammen med 21 fyre, men var aldrig blevet kaldt billig. Men nu var verden pludselig omvendt, og en fyr brugte tøsetricks.

Hånden fandt selv vej ned i trusserne. Andreas var vågen. Jeg kunne høre det på hans vejtrækning, og alligevel kunne jeg ikke lade være. Jeg lukkede øjnene og tænkte på dig. På alt det, du burde have gjort ...

Andreas' humør var ikke blevet bedre næste morgen, og han virkede helt ligeglad, da jeg sagde, at jeg ville

ned til stranden og bade. Men jeg ville have ham med. Havde fundet den perfekte måde at hævne mig på dig på. Jeg undskyldte min opførsel fra i går, og han slukkede for cykelløbet.

Stranden var lidt for fyldt til, at det var en god idé. Men jeg var stædig. Gav mig god tid til at fjerne hvert eneste hårspænde og smykke, indtil jeg spottede dig. Du sad i klitten. Sad lidt væk fra de legende børn og så ud over vandet.

Nu skulle jeg vise dig, at du ikke skulle lege med mig. Nu skulle det være dig, der følte dig snydt. Jeg gik hen mod dig. Andreas fulgte med. Vi gik hånd i hånd, og da vi var ud for dig, gik vi i vandet. Vi gik ikke langt ud, før jeg begyndte at kæle for Andreas. Jeg sikrede mig, at du så os, så, hvordan jeg lod ham røre mig alle de steder, du havde rørt i går.

Jeg ved ikke, hvad jeg havde håbet. Måske forventede jeg, at du ville løbe ud i vandet og slå Andreas ned. Vise, at du virkelig var interesseret, men du rejste dig bare og gik.

Jeg skubbede Andreas væk, brugte en gammel dame, der så forarget ud, som undskyldning, og så gik vi hjem.

Andreas prøvede at lægge op til noget på sofaen. Blev ved med at kilde mig i nakken. Men jeg rystede bare på hovedet, og han begyndte at se Tour de France

igen.

Jeg gik ud i haven og soled mig. Kunne ikke længere huske, hvad den geniale idé bag min plan havde været. Nu syntes du sikkert bare, jeg var billig.

Andreas gik med til at grille samme aften, men hans manglende erfaring betød, at det tog evigheder, før grillen var klar. Da vi var færdige med at spise, gik jeg ned til stranden.

Du var der. Jeg stoppede, da jeg så dig. Vidste ikke, om jeg skulle gå nærmere eller vende om. Jeg forsøgte at gøre mine skridt præcis lige lange, så du hverken kunne anklage mig for at sænke eller sætte farten op.

“Du har sandelig et tæt forhold til dine venner,” sagde du.

Jeg drejede hovedet og så på dit dumme, fjogede grin.

“Han er min kæreste, din nar.”

“Nå, det var han da ikke i går.” Du lænede dig tilbage.

“Du kan da være ligeglad.”

“Ikke helt. Jeg har på fornemmelsen, at dit vandshow var til ære for mig.” Du fangede mit blik. Fastholdt det, så jeg rødmede.

Jeg hadede, at du havde regnet det ud. Havde regnet mig ud.

“Jeg har også en kæreste,” sagde du så.

“Har du?” Min stemme blev spinkel.

“Ja, derfor syntes jeg, det var okay, at vi var sammen i går. Jeg tænkte, at når du lagde an på mig, selvom du havde en kæreste, så var det også okay, at jeg lagde an på dig, selvom jeg havde en kæreste.”

Jeg havde lyst til at skribe, at det da bare overhovedet ikke var i orden. Og at du ikke kunne sammenligne dig med mig. For jeg ville jo af med Andreas, så faktisk havde jeg ikke nogen kæreste. For vi var vel ikke kærestes, når jeg ikke elskede ham. Så var det jo bare ord. Meningsløse ord.

“Jeg slår op med Andreas. Jeg skal bare lige finde ud af hvordan,” sagde jeg og fortrød det. Det kom egentlig ikke dig ved.

Der var stille lidt, så sukkede du:

“Det er altid svært at få det sagt. Jeg har samme problem. Min kæreste og jeg ... Det er bare kompliceret.”

Jeg satte mig i sandet:

“Hvor længe har I været sammen?”

“Tre år. Sådan on and off,” sagde du.

Det var tre gange så lang tid som Andreas og jeg.

“Jeg har slået op et par gange, men så sker der noget. Så begynder hun at græde, og så kan jeg ikke.” Du rodede i sandet, så en bille løb væk.

“Men du vil ikke være sammen med hende?”

“Nej. Jeg ville en gang, og måske ... måske hvis tin-

gene var anderledes. Hun har bare sådan et fucked up liv lige nu, og jeg orker det ikke. Jeg orker ikke alt det drama,” sagde du.

Jeg skuttede mig. Drama. Det var præcis, hvad jeg gav dig i vandet i dag. Og det var måske også derfor, jeg kom herved her til aften.

“Hvordan med dig og din kæreste, hvor længe har I været sammen?”

“Næsten et år. Han er sød nok. Det er bare ...” Jeg stoppede. Ja, hvad var det egentlig, der var galt? Det havde Lisa spurgt om mange gange. Han var lækker, han var sød. Han kunne huske mine forældres fødselsdage og kom altid til tiden til vores aftaler.

“Han er bare kedelig,” sagde jeg og skammede mig. Hvor var det ondt at tage hele Andreas’ liv, hele hans essens og beslutte, at det var for kedeligt, for ligegyldigt for mig.

“Så du keder dig?” spurgte du.

Jeg nikkede. Det var en bedre formulering, så var det ikke Andreas, den var gal med. Så var det mig.

“Tja. Jeg ved ikke. I Andreas’ verden så er det hele bare fint, forstår du? Han er tilfreds, og intet behøver ændre sig. Men jeg, ja, jeg vil have noget mere.”

“Det tænkte jeg nok.” Du stoppede kort, men fortsatte så:

“Ja, hvorfor skulle du ellers næsten have sex med en

fremmed på stranden?” grinte du.

“Måske er jeg bare billig,” hviskede jeg.

“Nej.” Du fangede mit blik, og så var den der igen. Den sensuelle spænding, der sendte ildkugler igennem kroppen og ned i skridtet.

“Solen er begyndt at gå ned,” sagde jeg, og jeg vidste, at der lå så meget mere i den sætning, end der burde.

“Ja”, sagde du og rykkede nærmere.

Jeg burde rejse mig og gå, for ellers skete det. Så var jeg ikke bare lidt utro, men sådan rigtig utro på den der helt forkerte måde, der brændemærker en og giver ekstra tid i skærsilden.

Men jeg rejste mig ikke, og vi kyssede. Du strøg mig ned ad ryggen og løsnede mit tøj. Vi var bløde og vilde på en gang, og denne gang skuffede du mig ikke.